

НЕДЕЉА ДРУГА ПО ДУХОВДАНУ

“ЗАТО НЕМАШ ИЗГОВОРА О ЧОВЈЕЧЕ, КОЈИ ГОД СУДИШ, ЈЕР У ЧЕМУ СУДИШ ДРУГОМЕ, СЕБЕ ОСУЂУЈЕШ; ЈЕР ТИ КОЈИ СУДИШ ЧИНИШ ТО ИСТО” (Рим. 2, 1)

Апостол Павле, који пише посланицу Римљанима, зна човекову “потребу” да оговара другог и да суди другоме. Он због тога опомиње Римљане на уздржање од осуде, јер ако ми судимо другима, постајемо као и они. Апостол каже: *“Зашто немаш изговора о човјече, који год судиш, јер у чему судиш другоме, себе осуђујеш; јер ти који судиш чиниш то исто”*. Човек је у свим временима исти, има исте потребе, навике, жеље. Таква је природа човекова. Он хоће власт, хоће да нешто значи у очима других, да се истиче, да га хвале, величају, да му служе итд. Другим речима, човек има помало потребу да буде бог у малом.

Није онда чудо што су посланице Апостола Павла, али и других Апостола, од трајне вредности и што се њихова порука хришћанима, од пре две хиљаде година, недвосмислено односи и на нас. Ма колико ми знали да Апостол Павле и нама поручује да не судимо другима, иако ово теоретски усвајамо, у пракси је заиста тешко приволети се на примену овога. Никада ми не стигнемо да у довољној мери размислимо о овоме о чему, на крају, тако јасно говори и сам Спаситељ, када каже: *“Не судиће да вам се не суди”!*

Зашто не треба осуђивати ближње, чак и када смо сигурни да су на погрешном путу? Због тога што је наша дужност да помогнемо људе, ближње, а осудом људима не чинимо помоћ. Када осуђујемо некога, ми сазидамо зид између себе и тога човека и више нисмо у стању да му помогнемо. Нисмо у стању јер овај у нама види свога непријатеља кога, не само да не уважава,

већ не жели да послуша, макар његов савет био идеалан. Поред тога, људи имају потребу да истерују правду и готово да нико није спреман признати своју кривицу. Када, дакле, суочимо људе јавно са њиховом грешком, код њих се ствара отпор према нама. Они ће, можда, интимно препознати своју грешку, али неће никада то јавно признати. Свакако, овде су изузеци људи којима је стало до покајања. Нажалост, таквих нема много. Шта је онда потребно да чинимо у случају да брат наш греши? Потребно је упозорити га насамом на грех који чини и покушати, не осуђујући га, ставити му то до знања. После тога треба се молити Богу за овог човека и оставити све то на томе.

ЗНАЧИ, ИАКО НЕКО ГРЕШИ, МИ НЕ БИСМО СМЕЛИ УСПОСТАВЉАТИ ДИЈАГНОЗУ ЊЕГОВЕ БОЛЕСТИ ЈАВНО И ДОВОДИТИ ГА У ПОЗИЦИЈУ ДА СЕ КОД ЊЕГА СТВОРИ ОТПОР ПРЕМА НАМА. ГРЕХ КОЈИ ЉУДИ ЧИНЕ ТРЕБА ОСУЂИВАТИ А ГРЕШНИКА УВАЖАВАТИ КАО ЛИЧНОСТ СТВОРЕНУ ПО ЛИКУ БОЖИЈЕМ.

Једном приликом десило се у једном селу следеће: Петар, који је волео да прича сензационалне приче, пренесе своје комшији Милутину вест о томе како је Обрад, са краја села, украо кокошку од свога комшије Михаила. Обрад је стварно узео кокошку комшијину, али не са намером да украде. Планирао је како ће да плати кокошку кад се Михаил врати с пута. Међутим, он то није стигао да објасни, јер је цело село сазнало за ову “крађу”. Михаил је чуо причу пре него што је разговарао са комшијом. Због тога он, сав наљућен, узме ловачку пушку и оде код комшије и из свег гласа повиче: “Изађи де, лопове и крадљивче, да ти ја покажем”. Скупило се село врло брзо, Обрад је изгубио

жељу да ишта објашњава већ и сам узме пушку те су комшије, уз међусобна вређања, ранили један другог. Тек су се у болници, пошто су их сместили у једну собу, успели објаснити и схватити какво су зло један другоме учинили због оговарања треће особе”.

Свети Оци о овоме овако говоре: “Оговарање је велики грех који повређује три особе: особу која оговара, особу која слуша и особу која се оговара”. Ето, до чега је довела потреба једног човека да оговара. Да је Петар, када је већ закључио како је Обрад украо кокошку Михаилу, отишао и насамом са њим поразговарао, у намери да га пријатељски упозори на погрешност крађе, ништа од свега овога не би било. Међутим, он је учинио најгоре што је могао. Због тога је потребно имати на уму чињеницу да Господ од нас очекује да не оговарамо и не осуђујемо своје ближње. Он је једини судија јер познаје срце човека. Наш суд о другима, ма како мислили да нам је све јасно, никада није довољно исправан. Управо због тога што ми не познајемо срце човеково и то шта се тамо крије. Наши духовни видици су замагљени сопственим грехом и, увек је потребно, пре него што изрекнемо било какав суд о другима, присетити се сопственог греха, видети себе изнутра. Ако у овоме успемо, много ћемо бити блажи у доношењу суда о другима. Апостол Павле поручује још и ово: *“Стварајте се да имате мир са свима и светост, без које нико неће видети Господа” (Јев. 12, 14).*

Господе Исусе Христе, Боже и Господе, помози нам да не осуђујемо своје ближње, јер ако ово чинимо, осуду навлачимо на себе и неће нам бити лако да задобијемо “светост без које нико неће видети Господа”. Амин.

Проша Милораг Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 26. ЈУН

БЛЕЖЕ БЕЗБОЖНИЦИ КАД ИХ
НИКО НЕ ГОНИ, А ПРАВЕДНИЦИ
СУ КАО ЛАВИЋИ БЕЗ СТРАХА
(ПРИЧЕ СОЛ. 28, 1)



И сенке се
боје безбож-
ници; сенке од
дрвећа чини им
се као војска.
Где год шта
шушне, безбож-
ник мисли:
осветник до-

лази! Трептање лишћа он чује као
звеку синцара; гласове птица он
прима као поклич ловаца који јуре
дивљач; траву он гледа као шпи-
јуна свог злочина; воду као сведока
против себе; сунце као судију;
звезде као посматраче. О браћо
моја, колико се лажи рађају из
страха! Јер и страх је од греха, грех
од ђавола, о ђаво је отац сваке
лажи.

Страх је први плод греха. Кад А-
дам згреши, он се сакри испред
лица Божјег. И кад га Бог викну, он
рече: *чух глас твој, ја се ућла-
ших (Посл. 3, 10)* Пре греха Адам
није знао за страх; нити се је скри-
вао испред лица Божјег, но, напро-
тив, јурио је вазда у сусрет Богу. А
чим згреши, поплаши се!

*А праведници су као лавићи
без страха.* Без греха, без
страха. Без греха, без немоћи.

Безгрешни су моћни, врло
моћни, и храбри, врло храбри. Пра-
ведници су снажни и неустра-
шиви. Такви су праведници, само
праведници.

О Господе безгрешни, спаси нас
од празног страха, но пре тога са-
чувај нас од греха, страху роди-
теља. Теби слава и хвала вавек. А-
мин.

**Св. Владика Николај
Пријрема Милош Рускић**

BIRTH CONTROL

BIRTH CONTROL AND THE ORTHODOX CHRISTIAN

Marriage, for the Orthodox Chris-
tian, is to have as its foundation, Je-
sus Christ, and a commitment to live
in full communion with the Church.
When a couple are joined together
in this mystical (sacramental) union
with one another, they become one
flesh, and begin their relationship as
one. The crowning ceremony sym-
bolizes martyrdom of self and a
commitment to sacrifice self-will.

Marriage is not about sexual grati-
fication, although sexual intimacy is
an important component of any
healthy marriage, but the intimacy
of the marriage bed be open to the
possibility of having children. The
Church allows no form of contracep-
tion that is abortifacient, and the Fa-
thers of the Church, such as Ss. Ath-
anasius the Great, John Chrysostom,
Epiphanius, Jerome, Ambrose, Au-
gustine of Hippo, Caesarius, Greg-
ory the Great, Augustine of Canter-
bury and Maximus the Confessor, all
explicitly condemned abortion as
well as the use of abortifacients.

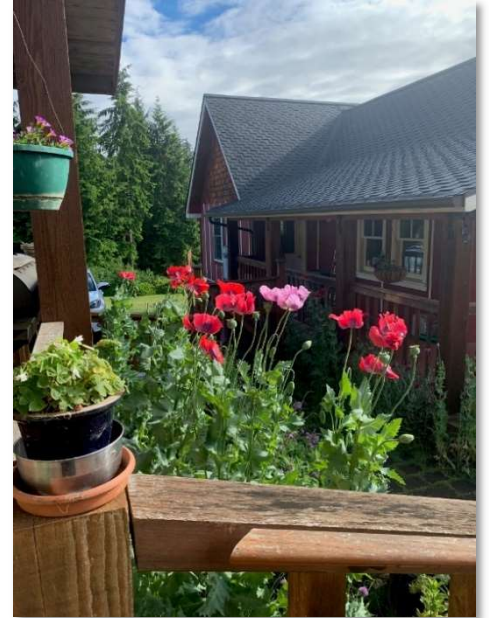
The bottom line is that a Christian
couple must be open to having chil-
dren. A couple who would choose to
have no children, or limit the num-
ber of children based on a desire for
financial and lifestyle security, forgo
the joy that only children can bring
to a Christian marriage. Birth con-
trol should never be based on selfish
motives, or the desire to live a more
comfortable lifestyle. This life is not
meant for personal gratification, nor
personal gain, but that we might give
glory and worship to God in all we
do.



AUTHENTIC ORTHODOXY

AUTHENTICITY AND THE AUTHORITY OF THE CHURCH

If she is true to herself, the



Church acts with an authority that is
grounded in love. She holds within
her realm the authority to make her
people the children of God. She has
the authority to forgive, and the ca-
pacity to love. And just as her Head,
Jesus Christ, she exists to serve, and
not to be served. She guides her peo-
ple with love, recognizing that each
person is unique, and is to be minis-
tered to with an authority that is
based on serving, not being served.

Christianity itself is in crisis, and
many people are embracing the ma-
terialist approach of self-help, ra-
ther than ascetic struggle and self-
denial. Increased numbers of young
people are turning to atheism, or
wandering in a wasteland of spiritual
confusion, having witnessed the be-
trayal of Christian morality and faith
by many religious leaders.

*“The incarnation of Christ was
considered and was celebrated by
the Fathers of the Church and the
worshiping ecclesiastical commu-
nity as the abolishing of religion
and its transformation into a
Church. In fact, the memorable*

Father John Romanides had said in the most categorical way that Christ became human, in order to free us of the illness of religion" (Metropolitan Hierotheos of Nafpaktos)

Until we put off religion, and put on Christ, we will continue to fail in our vocation as servants. Unless the Church demonstrates, with holiness and humility, and in imitation of the Image of Our Saviour as servant, the Church will have become nothing but a religion that has lost her way, and the authentic witness of Christ will have been lost.

The youth of today are drawn to authenticity, and until they see Christ in the lives of churchmen who are living icons of Christ, and who are loving, humble servants of this very Christ, they will continue looking for truth in a wasteland of spiritual confusion. The Church must proclaim the Good News in all humility and love, for *"the Son of Man did not come to be served, but to serve (Mark 10:45)*

Abbott Tryphon

БЕСЕДА ВЛАДИКЕ НИКОЛАЈА НА ВИДОВДАН 1916. ГОДИНЕ У ЛОНДОНУ

Господо и пријатељи! Дошао сам из Србије, из европске поноћи. Тамо нигде ни зрачка светлости. Сва је светлост побегла са земље на небо и једино нам одозго светли. Па ипак, ми нејаки у свему, сада овако, јаки смо у нади и вери, у скоро свануће дана.

Господо и пријатељи! Цео дан јуче провео сам разгледајући овај величанствени храм, који је понос Енглеске и хришћанства. Ја сам видео да је он саграђен од најскупоценијег материјала, донесеног из разних крајева империје у којој сунце не залази. И уверио сам се да се овај храм с правом убраја у

једно од архитектонских чуда света.

Но, господо и пријатељи! Ја долазим из једне мале земље на Балкану у којој има један храм, и већи, и лепши, и вреднији, и светији од овог храма. Тај храм се налази у српском граду Нишу и зове се БЕЛЕ КУЛА. Тај храм је сазидан од лобања и костију мог народа. Народа који пет векова стоји као стамена брана азијатском мору, на јужној капији Европе. А кад би све лобање и кости биле узидане, могао би се подићи храм триста метара висок, толико широк и дугачак, и сваки Србин би дана, могао подићи руку и показати: Ово је глава мога деде, мога оца, мога брата, мога комшије, мога пријатеља, кума. Пет векова Србија лобањама и костима својим брани Европу да би она живела срећно. Ми смо тупили нашим костима турске сабље и обарали дивље хорде, које су срљале као планински вихор на Европу. И то, не за једну деценију, нити за једно столеће, него за сва она столећа која леже између Рафаела и Ширера. За сва она бела и црвена столећа у којима је Европа вршила реформацију вере, реформацију науке, реформацију политике, реформацију рада, реформацију целокупног живота. Речју, када је Европа вршила смело кориговање, и богова и људи из прошлости, и када је пролазила кроз једно чистилиште, телесно и духовно.

Ми смо, као стрпљиви робови, ми смо се клали са непријатељима њеним, бранећи улаз у то чистилиште. И другом речју, док је Европа постајала Европом, ми смо били ограда њена, жива и непробојна ограда, дивље трње око питеме руже. На Видовдан 1389. године српски кнез Лазар, са својом храбром војском, стао је на Косову Пољу на браник хришћанске Европе, и дао живот за одбрану хришћанске културе. У то време Срба је било колико и вас Енглеза. Данас их је десет пута мање.

Где су? Изгинули бранећи Европу. Сада је време да Европа Србији врати тај дуг.

(Огломак)

ПАТРИЈАРХ ПОРФИРИЈЕ: ЦРКВА НУДИ СМИСАО ПОСТОЈАЊА СВАКОМ ЧОВЕКУ У СВАКОМ ВРЕМЕНУ И СВАКОМ ПРОСТОРУ



-Благодарећи архиепископу Стефану и љубављу високопреосвећених митрополита данас и јуче овде, у Охриду, имали смо могућност да се поклонимо светињама, православним и хришћанским, истакао је Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије 21. јуна 2022. године приликом посете цркви Светог Климента и Светог Пантелејмона у селу Плаошник на обали Охридског језера.

Пошто се заједно са Његовим Блаженством Архиепископом охридским и македонским г. Стефаном поклонили светињама храма, патријарх Порфирије је поручио: - Данас смо имали прилику да видимо шта су православни хришћани пре много векова сматрали најважнијим у свом животу. Гледајући ове светиње разумели смо да им је важније од свега било да чувају своју хришћанску православну, веру, али не само да чувају него да и живе православном вером, а то значи по Јеванђељу. Ништа друго да немамо, него само искуство када обилазимо овакве светиње, имамо јасну поруку за нас данас.